

Andra Söndagen i Stora fastan

Den kämpande tron – Den kanaanéiska kvinnans söndag

1 Kung 19:1-8; Rom 5:1-5; Luk 7:36-50; Ps. 1b-5, 7, 11

I Guds; Faderns och Sonens och den Helige Andes namn.

Den kämpande tron är ett tema som lätt leder tankarna bort från oss själva; till utåtriktad kamp och försvar av vår kristna tro; en kamp som är ädel och skapar martyrer; en kamp mot Satan i synliga slag.

Och nog är det så att det är mot frestaren kampen förs. Nog formar den martyrer. Men slagfältet är inte i första hand där ute på hedarnas gator. Nej, kampen måste först föras inom oss själva, innan vi ens tänker tanken på något annat.

Men, skall man alls behöva kämpa med sin tro? Blir inte det självmotsägande och så fråga om självbedrägligt beteende om man ständigt skall behöva plåga sig med att det vi bekänner i credot; i trosbekännelsen, är riktigt och rätt?

Det hela hade, så klart, varit långt mycket enklare om allt som en gång bekändes därmed var avgjort; att vi vore räddade för evigheten redan i det att vi sade ja till en tro på Herren. Men detta att tillhöra Sanningen är en daglig strävan och den vi har emot oss; som vill få oss på andra tankar är i allra högsta grad verksam i världen.

Jag sade förra söndagen att till och med Satan tror på Gud och att jag skulle återkomma till detta. Och han är anledningen till att vi måste vara vaksamma och ständigt kämpa för vår själ - i tro och i hopp om dess frälsning.

Kampen förs i första hand inom oss själva. För är jag inte själv på rätt väg är det svårt att kämpa för den. Ändå lockas vi ut på slagfältet – må det vara i sociala medier eller i strid ”man mot man” i någon guds namn, där vi kan visa upp vår hengivenhet och tro. Men detta är inget annat än ett fall för lockelsen att synas och briljera; att inför världen påvisa sin fromhet. Satan vill locka oss bort från den enda plats där kampen måste begynna och avgöras. Det är så han håller oss borta från Gud, vår himmelske Fader.

Ofärdiga lockas vi ut i strid. Trasiga, oförberedda och sårbara får han oss dit han vill; där han kan sluka och förgöra oss.

Så vad har vi att göra. Vi har att hoppas på den förlåtelse vi hör om i evangeliet. ”Dina synder är dig förlåtna”, säger Jesus till kvinnan till fariseernas stora protest. Men det är i detta; i hoppet och förlåtelsen det stora ligger. Alla under; allt helande; allt liv Jesus väckte – allt pekar på det ännu större, nämligen förlåtelsen.

Förlåtelsen, mina vänner, kräver dock att vi ödmjucar oss, bekänner och vänder om. Och det är just detta som frestaren vill få oss att undvika. För det enda som råar på honom är ödmjukheten. Det krävs, med andra ord, fasthet och rätt hållning för att kunna vara ödmjuk.

Observera att fasthet och hållning inte har något med tangodans att göra utan syftar på vår relation till det heliga; till Gud. Den helige aposteln Paulus skriver idag hur vi också skall glädja oss ”också mitt i våra lidanden, för vi vet att lidandet ger tålamod, tålamodet fasthet och fastheten hopp. Och hoppet sviker oss inte, för Guds kärlek är utgjuten i våra hjärtan genom den helige Ande som han har gett oss.”¹

Och där vi nu är, i öknen tillsammans med Elia, med vår Herre Jesus Kristus och med alla heliga som gått vägen före. Vi är i det lidande som ger tålamod som fostrar till den fasthet som ger hopp. Hopp om förlåtelse.

Det finns inga genvägar. Vi måste börja i oss själva; bli fasta i tron; ödmjuka oss; gråta över vår svaghet och göra som kristna i alla tider gjort: be om hjälp.

---

¹ Rom 5:1-5